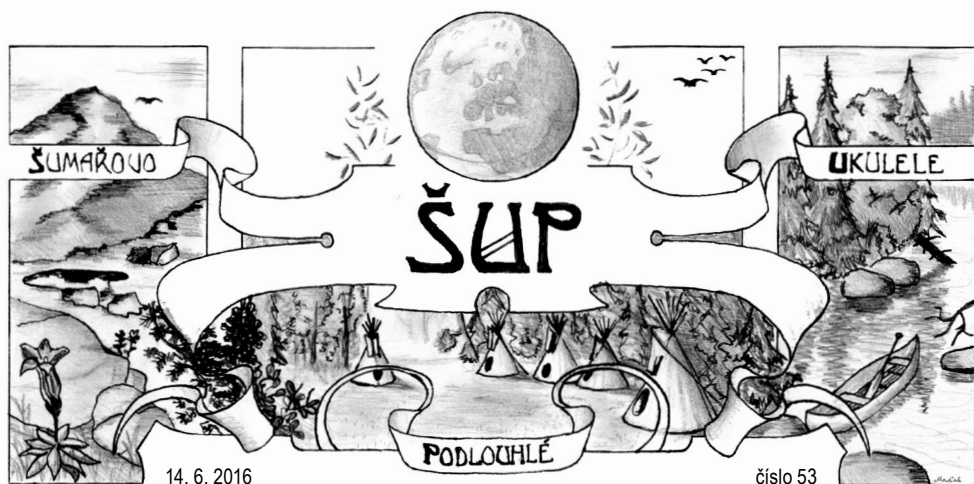

Obsah

Kronika

Zimní putovní tábor	3
Hra po Praze – Čtvrtý král	7
Velikonoce – Petráška	9
Tygřecí družinovka	11
SkoRo družinovka	12
Cyklovýprava malá	12
Cyklovýprava Žďárské vrchy	13
Jarní voda – Orlice	14
Jarní sraz U Pstruha	16
Co se jinam nevešlo	17

NášUP

Slovníček oddílových pojmů	18
Vzpomínky fosilií:	
O ztracené vlajce (Kubula)	21
Tomu se říká hlídka (Horác)	22
Jak jsme nekradli hrnce (Petr Příbyl)	24
Hugo, poryč a něť (Falda)	27
Hugo a slimák (Falda)	29
Pár dalších příhod (Falda)	30

Úvodní slovo

Pokud na začátku tohoto Šupu – speciálu, vydaného k padesátému výročí založení oddílu Vyšehrad, čekáte (snad i po právu) nějakou vzletnou úvodní řeč, tak vás zklameme. Není, nikdo ji nenapsal.

Dojemné úvodní slovo sice chybí, ale snad ho ani potřebovat nebudeme – samotný ŠUP, jehož padesáté číslo držíte v rukou, je důkazem, že oddíl je stále tu. Mnohé zůstává, mnohé se změnilo. Poryč už umíme nepřipálit a začali jsme ho dokonce považovat za výbornou snídani.

Současný stav jsou tři aktivní družiny: nejmladší Tygřata, prostřední SkoRo (Skokani a Rosničky) a nejstarší Rohlíci. Stále jezdíme na vody, tábory, volíme přemysla, děláme slavnostní ohně. Na tábory jezdíme do Malčic. Občas se na tábore někdo pokusí ukrást hrnce (pravda, družinové vlajky už se nekradou). Vaříme krupičku. Házíme do přehrádky. Plníme zelenou stužku. A na puťácích má stále nejtěžší batoh Kule. Vlastně se toho za těch padesát let opravdu moc nezměnilo.

Bublina

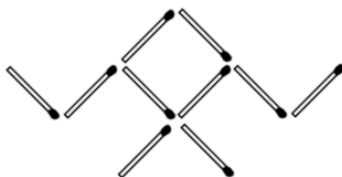
Napiš svou bublinu

Své návrhy textu do bubliny odevzdejte podepsané rádcí nebo je vložte do připravené obálky v klubovně.

Nejvtipnější hláška (dle redakce) bude otištěna v příštím čísle.

Vlaštovka

Na obrázku vidíte vlaštovku složenou ze serek, která letí na sever (nahoru). Vaším úkolem je přemístit pouze tři sirky tak, aby letěla na jih (dolů).

Zimní putovní tábor – Staré Hory

26. prosince 2015 – 2. ledna 2016

Účast: Kule, Tatouch, Hyp, Bobeš, Turbo, Káťa, Stonožka.

Den 1.

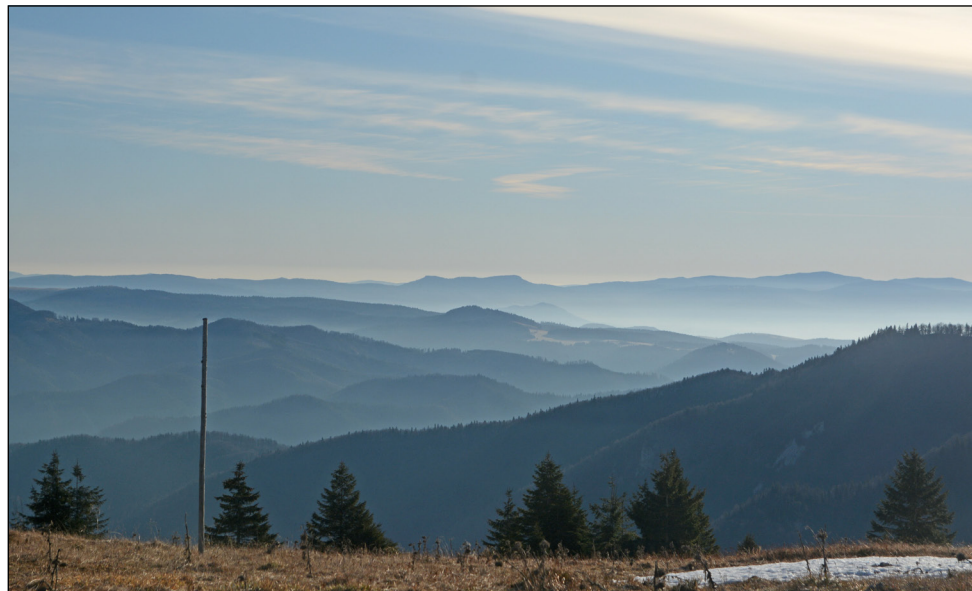
Vyjeli jsme v úterý večer z Prahy, v Ružomberoku brzy ráno (a na poslední chvíli) vystoupili z vlaku a usadili se v autobuse do Starých hor, kde jsme byli ještě za tmy. Následovalo rychlé převlečení a přebalení batohů.

Zatímco se někteří navlékají do péřovek, Turbo zjišťuje, že už má na sobě skoro všechno oblečení a je mu zima. Hyp je teplotou také mírně znervózněn, protože má s sebou jen jeden starý spacák. Zato si navléká dlouhý kabát, který z dálky vypadá jako kožený - předpokládáme, že má uvnitř pěknou kožešinku. Při pohledu z blízka se však ukazuje, že je vyrobený jen z tenkého plátna - Hyp si ho ušil sám. A také nabarvil, což se úplně nepovedlo, ale kabát je teď aspoň „neušpinitelný“.

Drápeme se na Japeň. Svítí sluníčko, což je jediné štěstí, protože jinak by mi ztuhlé nohy asi nerozmrzly. Po obědě se dostáváme k napajedlům u Kráľovy studni, kde nám tenkrát v létě krásy vysrkly všechnu vodu na mytí. Tentokrát se ale koupat nechystáme, jen si děláme legraci z Kuleho, že by místo vaření čaje mohl dát vařič pod koryto a udělat si vanu. Nedaleká chatička, kde se chystáme bydlet, je částečně obsazená, ale parta Slováků nás pouští dovnitř a můžeme spát na patře.

Den 2.

Ráno jdeme přes Krížnou na Ostredok, hrozně fouká. Asi ve dvě si začínáme hledat nocleh: chata pod Suchým vrchom je zabraná, ale v Mandolině je ještě trocha místa - přidáváme se ke Slovákům, kteří si zde vaří zelňačku. Kule se mívá s dvěma Brňáky, kteří s námi taky budou bydlet, nechávají si batohy v chatě a vyrážejí „na procházku na Ostredok“. My zatím jde-

Pod Krížnou (pohled na jih, v pozadí Lubochnianský Vepor a Polana)

Chata Mandolína pod Suchým vrchom

me pro vodu, sháníme dřevo a stěhujeme se do chaty. Přemýšlím, co by kromě leto-počtu mohlo znamenat číslo 94 vyryté na trámu nad vchodem. Vtom jde kolem Turbo, práskne se o trám do hlavy a našťvaně prohlásí „Pět.“

Je asi šest hodin (už aspoň hodinu tma), když si někdo vzpomene, že tu nejsou ti dva Brňáci. Po probrání několika faktů, jako že nahoře dost fouká, je pěkná zima, nikdo neví, zda s sebou měli baterky a podobně, se o ně začínáme trochu bát. Jako nejpravděpodobnější jsme sice vyhodnotili možnost, že se vetřeli do společnosti lidí na chatě pod Suchým vrchom a teď tam sedí v teple a baví se, ale uznali jsme za vhodné to zkontrolovat. Slovinci s jedním příšedším (zpřídavněly přechodník, pozn. redakce) Čechem a laškou alkoholu v ruce se tohoto úkolu s radostí ujali. Když jsme o nich po hodině neměli žádné zprávy, vypravili jsme vlastní záchrannou skupinu: Tatoucha, Hypa a Kuleho s termoskou čaje, termofólií a plánem volat horskou službu, pokud Brňáci na horní chatě nebudou.

Skutečně tam nebyli (narozdíl od našich už značně rozveselených Slovinců a Čechů). Než ale Kule stihl někde zavolat, objevila se prý za okny světla dvou čelovek - hledání se v pořádku vrátili.

Usoudili jsme, že bude lepší něco naspát, než se z horní chaty vrátí i naši opilí spolubydliči a zalezli jsme do spacáků.

Den 3.

Na Nový rok máme v plánu dojít k chatě pod Rakytovem. Když se odpoledne zastavujeme na Južném Rakytovském sed-

Ploská (z Koniarek)

le, prohlašuje Kule, že je zbytečné obcházet Rakytov po žluté nebo na něj lézt a že se dá jít po jižním úbočí, zprava. Hyp, Bobeš a já se k němu naivně přidáváme. Říkáme si, že kravské cestičky jsou zárukou prostupnosti terénu. Jenže po chvíli se ukazuje, že je to opravdu nějaká kravina. Postupně se střídají pruhy lesa, spadlých stromů, sypkého listí a skal s několika lavinovými svahy (naštěstí bez sněhu), jejichž prudkost se neustále zvyšuje, až nakonec Hyp musí vzít Kulemu batoh. K chatě pod Rakytovem dorážíme utrmácení asi pět minut před ostatními, kteří šli okolo. Chata je kupodivu obydlená a otevřená jako útulna, čehož Turbo s Kátou využívají, platí pět euro a stěhují se dovnitř. My ostatní stavíme stany v lese za kopečkem, abychom nebyli vidět, protože majitel chaty s námi nechce mít nic společného, kdyby přišel ochranář. Rozděláváme oheň a vaříme. Kule si také ohřívá kotlík vody a myje se u trubky za rybníčkem. Hyp se tam podíval a tvrdil, že se Kule myl v pěrůvce, ale prý to nebyla pravda.

V noci je některým trochu zima (mně ne). Ráno naštěstí svítí sluníčko, přesto se nám nechce do promrzlých bot (Tatouch se

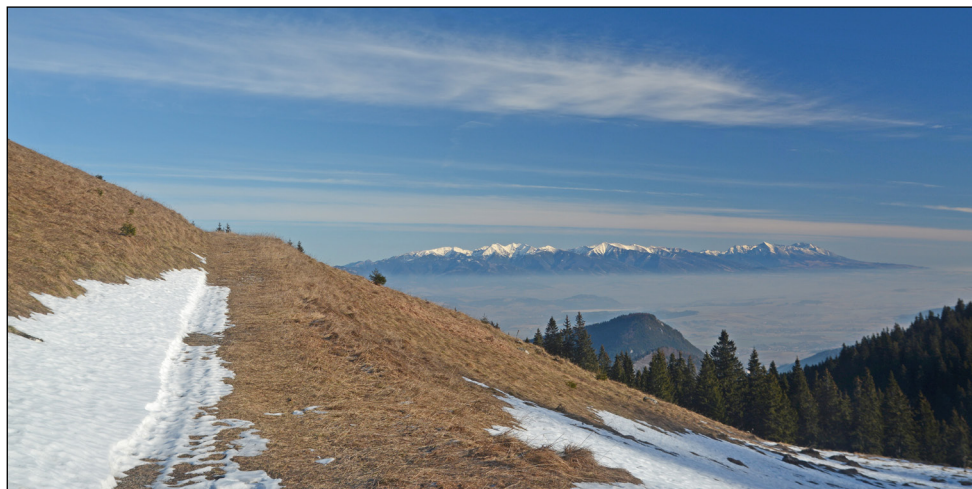
Chata Limba pod Rakytovem

chlubí, že jeho boty nejsou studené, protože je měl celou dobu v podpaždí). Chvilí ještě pozorujeme místní kočku, která si na rybníce hraje s kousky ledu a podkluzují jí nožičky. Pod ledem plavou žáby. Když už je sluníčko docela vysoko, vyrážíme.

Pokračujeme po zelené, procházíme komplexem vojenské zotavovny Smrekovica a zastavujeme na noc na kraji lesa, myslím, že to bylo někde u Šiprúně. Hyp ve sněhu sleduje medvědí stopy, které vedou na místo, kde budeme stavět stany. Večer je dlouhý, strašně fouká, takže i u ohně je nepříjemně, ale představa 14 hodin strávených v zimě ve stanu nás u praskajících plame-

Bobeš a Hyp (u Smrekovice)

Pohled z Nižného Šiprúňského sedla na Vysoké Tatry

nů ještě chvíli zdržuje. Tatouchův teploměr ukazuje - 21 °C (později bylo ověřeno, že ukazuje o 5-6 stupňů míň, než je ve skutečnosti). Vyndáváme nohy z bot a pálíme si ponožky. Tatouch: „Náhodou, já jsem teď asi půl hodiny seděl ve stanu a bylo mi teplo.“ Hyp: „A to nás jako má těšit, že tobě bylo teplo?“

Většina z nás si ohřívá čaj do petlahví. Asi v osm se odhodláváme zalézt do spacáků. Kule se souká v péřovce do svých dvou mumií, námahou funí a říká, že se cítí jako medvěd.

Den 4.

Ráno slyšíme venku podupávat Hypa, my vaříme ve stanu. Kule se nakonec odhodlává k akci: „Tak já teda vylezu a rozdělám ten oheň. Ale vezmu si na to hrnek horkýho čaje.“ Stonožka: „To ale moc hořet nebude.“ U ohně pak rozmrazujeme sýry, pomazánková másla a chleby a mažeme si oběd. Kule zjišťuje, že jeho půlka chleba je po deseti minutách stále tvrdá jako kámen a krájet nejde. Tatouch: „Já jsem si všiml, že Bobeš má taky půlku chleba. Ale jak to dělá on, to nevím. Ukusování mi připadá ještě méně pravděpodobné než krájení.“ Bobeš: „Já ho prostě nejím.“

Kule: „No vidíte, kdybych vám nedošel pro vodu a nerozdělal oheň...“

Tatouch: „...tak jsme mohli být už dávno na cestě.“

Po zabalení pokračujeme po zelené směrem na Vlkolíneček. Oběd si dáváme na prosluněné mezi. V sedle pod Sidorovom se zastavujeme a poflakujeme, protože do Ružomberoku bychom sešli moc brzo. I tak máme na nádraží ještě spoustu času - rozhodujeme se tedy sednout si do čekárny, kde je teplo. Na jedné straně místnosti sedí pár bezdomovců, kteří právě večerí něco z igelitové tašky. My zabíráme lavice na druhé straně a také vyndáváme jídlo (zbytky rozdrobeného chleba a v supermarketu nakoupené jogurty). Lidé, co seděli na lavičkách uprostřed místnosti, usoudili, že toto je na ně moc, a opustili čekárnu. Jediný pán, co neodešel, kouká nepřítomně před sebe. Po asi půlhodině čekání konečně hlásí náš vlak, usazujeme se do luxusních sedaček pendolína a vezeme se do Prahy. Hrajeme logika, řešíme květnové vody (Káťa: „Víkendy letos bohužel vychází na neděli.“) a někteří si dávají zelňačku v polystyrénovém kelímku (škoda, že si ji aspoň nenechali nalít do ešusu).

Hra po Praze – Čtvrtý král

13. února 2016

Píše se rok 1942, ve světě zuří válka. Naše území je už tři roky okupováno nacistickým Německem. Český odboj je znovu téměř rozprášen. Ze zpravodajsko-sabotážní skupiny známé jako Tři králové je na svobodě už jen jediný....

Přijíždíme do parku ve Střešovicích, kde se podle plánu v deset hodin setkáváme se členy ostatních oddílů. Vracíme se v čase o 74 let zpátky. Je 21. března 1942. Krátce po našem příchodu slyšíme výstřely – jsme svědky útěku špkt. (štábní kapitán, pozn. redakce) Václava Morávka před gestapem. Přestřelka však netrvá dlouho, Morávek je zahnán do kouta a brzy padá mrtev k zemi. Poslední ze Tří králů je dopaden. Je však potřeba dokončit úkol a obnovit spojení s londýnskou exilovou vládou. Proto musíme najít „Čtvrtého krále,“ radistu a spolupracovníka dopadených odbojářů.

Přítomní účastníci jsou rozděleni do úderných skupin a dostávají obálky s potřebnými informacemi. Jejich cílem je nalézt radistu Františka Peltána. Informa-

Bonbónová šifra

ci o jeho poloze však kvůli bezpečnosti nikdo nezná celou. Je proto nutné nalézt a oslovit tři ukryté klíčové spolupracovníky, z nichž každý má pouze drobný střípek potřebné informace. Prvním úkolem je tedy navštívení několika míst v okolí Pohořelce, Hradčan a Nového Světa a kontaktování pěti důležitých osob. Ze zašifrovaných zpráv nalezených na těchto místech a z informací od daných pěti kontaktů je třeba dát dohromady místa a hesla potřebná k nalezení a kontaktování klíčových společníků.

Týmy se do úkolu pouští s nasazením sobě vlastním a brzy nacházejí důležitá místa. Šifry však nejsou jednoduché a naši agenti jsou neustále rušeni útoky gestapa, které patroluje v ulicích a bedlivě sleduje jakoukoli podezřelou činnost. Bohužel je každou chvíli někdo dopaden a nucen vypovídat, takže je postup skupin velmi pomalý. Asi po třech hodinách ale konečně několik zdatných odbojářů zdárně kompletuje všechna hesla i místa a vydává se oslovit klíčové spolupracovníky.

Od nich se postupně dozvídají, že radista se ukrývá na lodi, kde tato loď kotví a také potřebné heslo pro vstup. Rychle se tedy přesouvají z Hradu dolů k Vltavě a na lodi Slavia skutečně nacházejí radistu Peltána. Po předání šifrovacího klíče jejich úkol končí a oni si mohou oddechnout – spojení s Londýnem je obnoveno.

Už jde gestapo!

Jak se čas chýlí, postupně se sem přesouvají i ostatní úderné týmy. Tyto týmy už nejsou tak úspěšné a chybí jim mnohdy skutečně klíčové informace, hlavní ale je, že všichni členové akce přežili a nebyli zatčeni gestapem. Nakonec všichni účastníci dostávají ocenění za odvedenou práci a tím naše poslání v minulosti končí. Loď odplouvá a převáží nás na druhý břeh, do roku 2016.

Zapsal kontakt s krycím jménem Věšák

Oliver

Reakce

Vyzpovídali jsme po hře několik účastníků, jejich reakce jsou často jednomyslné. O tom se můžete přesvědčit na následujících řádcích sami. Atmosféru hry také dobře vystihli přiloženými obrázky.

Co se ti na hře nejvíc líbilo?

Gestapo, Tousty a oběd

Co se ti na hře nejvíce nelíbilo?

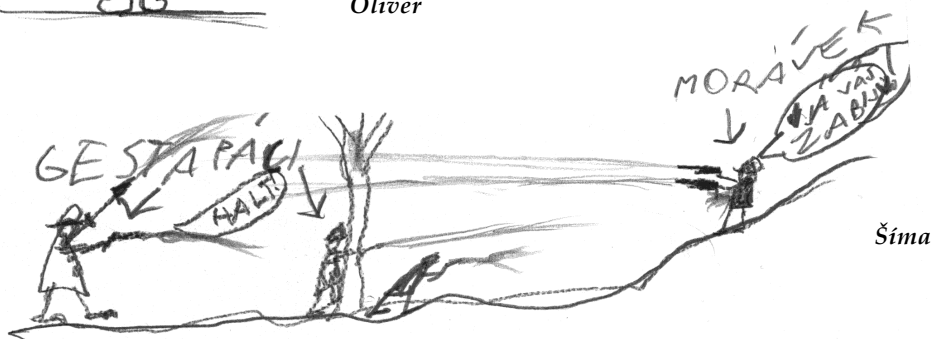
Němčina (gestapo mluvilo německy), Kotev (jedna z našeho týmu)

Jaká šifra tě nejvíce zaujala?

Morseovka

Co bys vzkázal těm, co na hru nešli?

Že o hodně přišli!

Šima

Oliver

Velikonoce – Petráška

24.–28. března 2016

Čtvrtek

Ve čtvrtek 24. 3. 2016 jsme se sešli na Černém Mostě. Autobusem jsme dojeli do Špindlerova Mlýna. Potom jsme vyrazili po sjezdovce. Při stoupání mi Stonožka půjčila běžky, protože na těch mých mi to klouzalo. Nahoře, kousek od lanovky svatého Petra, jsme si dali oběd. Po obědě jsme vyrazili směr Petráška. Kulemu nešly sundat pásy a mně zas nešly nandat běžky. Cestou dál se toho moc nedělo, jen Oliver asi pětkrát spadnul. Když jsme scházeli kopec k Petrášce, tak jsem ho zkoušel sjet na běžkách a u toho jsem asi čtyřikrát spadnul. Marino dostal eskáčko za to, že pouštěl běžky po svahu.

Na Petrášce jsme snědli zbytky jídla. Potom jsem s Vinylem našťípál dřevo a zatopil v koupelně, aby byla večer teplá voda. Po večeři jsme umyli nádobí a Kule s některými dětmi zas namazali chleby na zítřejší oběd. Potom jsme si chvilku mohli dělat, co jsme chtěli. Potom jsme hráli hru, že jeden z týmu si vylosuje papírek, na kterém je něco napsané a snaží se ho ostatním popsat za 30 sekund a potom za 15 sekund. Potom jsme se umyli a šli jsme spát.

Honzík

Pátek

V pátek ráno nás ze spacáku vytáhla Petra s hrou o záviny. Venku i v chalupě byly lístečky se zvířátky. Měli jsme je všechny najít a říct, kde jsou. Po snídani jsme se rozdělili do tří skupin. 1. skupina ti nejvíc zdatní, 2. skupina srabi, 3. skupina nezkušených běžkařů. Já jsem byl v první skupině, která jela na Liščí horu a po ropovodu (nebo vodovodu či plynovodu) zpět do chalupy.

V kopci cestou na Rozcestí se oddělili Rohlíci. U chalupy Na Rozcestí bylo velké iglú s modrým osvětlením. Cestou na Petrášku se jinak nestalo nic zajímavého, až na další rozdělení skupiny. Vanda, Zulu, Ráchel

a Fialka jely na Petrášku zkratkou. Na cestě jsme se potkali se třetí skupinou a společně dojeli do chalupy. Večer byla sauna. Po sauně a večeři jsme šli spát.

Oliver

Pátek podruhé

Na výlet jsme měli možnost si vybrat skupinu, ve který pojedeme. V první skupině byli nejrychlejší, v druhé jeli o něco pomalejší a ve třetí nejmladší. Každá skupina jela trochu jinou trasou. Nejrychlejší skupina se rozdělila. Rohlíci jeli napřed a ten zbytek, kde jsem byla i já, pokračoval za nima. Naše cesta vedla přes Liščí horu a o kousek dál jsme se rozhodli obědvat v dřevěné boudě.

Cestou zpátky se Stonožka rozhodla, že by se ještě projela. Přidali se k ní Oliver a Honzík, takže jsme se znovu rozdělili. Já, Zulu a Sasanky jsme pokračovaly do kopce a cestou v hrozný mlze jsme měly různé chaty. Najednou Ráchel povídá: „Hele, vidíte tamhle ten lesík?“

Fialka: „To je chata.“

Chviléma to vypadalo beznadějně, ale nakonec nás cesta zavedla až na chatu Na Rozcestí a z tý už jsme šťastně dojely na Petrášku.

Vanda

Sobota

Po snídani jsme se rozdělili do čtyř skupin. Jedna stavěla ze sněhu před chalupou. Druhá šla na dopoledne na běžky a odpoledne si něco dělali u chalupy. A další dvě spojené šly na celodenní výlet.

Šli jsme k bufetu Na Rozcestí. Tam jsme prohlídli iglú a vyrazili směr Luční bouda. Došli jsme k Výrovce, kde jsem se začal s Kulem koulovat. Šli jsme k památníku obětem hor. Potom jsme sjeli na Luční boudu. Na Luční boudě jsme si dali vlastní oběd a vyrazili jsme po cestě. Vyšli jsme menší kopec. Sjeli jsme menší kopec. Pak mi Matěj nandál pásy a začali jsme stoupat. Když jsme vyšli na kopec, tak jsme sjeli dlouhý sjezd.

Naštěstí začalo svítit sluníčko, takže jsme měli krásnej výhled. Kousek dál se Matěj se Stonožkou odpojili. My jsme šli k Poledníku, kde proběhla koulovačka. Potom jsme šli dál po cestě. Byl tam krásnej výhled. Pak jsme se na chvilku zastavili a vyrazili jsme k Obří boudě. Tam jsme se najedli z vyrazili jsme směr Luční bouda. Když jsme došli na Luční boudu, tak jsme dojedli zbytky jídla a vyrazili jsme k památníku obětem hor. Potom jsme sjeli k Výrovce a došli k bufetu a vrátili se do chalupy.

Honzík

Skupina u chalupy se snažila o stavbu iglú, bobové dráhy a bludiště pro eskymáckou honičku. Sníh okolo chalupy byl však tak mizerný, že se z něj moc stavět nedalo. I přesto se ale Rohlíkům a Sasankám povedlo postavit dlouhou dutou housenku, kterou se dalo na bobech projíždět.

Když všechny omrzelo stavění, začali se klouzat po svahu před chalupou, a to přímo po břiše nebo po zádech. Vanda se rozjela natolik, že skončila zabahněná v potoce. Nakonec ještě proběhlo pár kol schovky, která ale nebyla tak zábavná jako loni, protože bylo mnohem méně sněhu.

Potom se všichni vrátili do chalupy k obvyklé zábavě, jako je pinčes, fotbálek nebo Bohnanza.

Věšák

Neděle

K snídani byl porič. Po snídani jsme vyrazili na výlet. Došli jsme k bufetu Na Rozcestí. Tam se ti, co chtěli na Sněžku, odpojili. My jsme šli po vodovodu. Kus dál jsme se naobědvali a vyrazili na louku, kde jsme jezdili hlavně slalom. Pak jsme se začali vracet do chalupy. Došli jsme k bufetu Na Rozcestí, kde jsme se potkali s těma, co byli na Sněžce. Tam se Matěj, 100nožka a Petra odpojili. My jsme šli do chalupy. Kdo chtěl, tak šel ven. Venku jsem se s Hynkem kouloval. Potom jsme se vrátili do chalupy.

Večer byla sauna. Po sauně bylo hrozně světlé miláno. Potom byl turnaj. Potom bylo vyhlášení a šli jsme spát.

Honzík

Když jsme ráno dojeli k chalupě Na Rozcestí, tak se vedoucím Rohlíkům nechťelo čekat na ostatní a vyrazili, k mému překvapení, na Sněžku. Potom, co jsem to sdělil zbytku výpravy, jal jsem se Rohlíky pronásledovat. Naštěstí na mne počkali na Výrovce – jinak bych je asi nedohnal.

Cestou na Sněžku jsme dali pauzu u Luční boudy, kde si Rohlíci (jak jinak) koupili místní dlouhé rohlíky. Pak jsme pokračovali po krkonošském Václaváku až k Polské boudě, kde jsme nechali běžky a zahájili pěší výstup na vrchol. Cestou zpátky jsme potkali Kuleho skupinu, co se vydala v našich stopách a pak i Tatoucha, který nás pak vytáhl ještě na menší kolečko k Polednímu kameni. Tam mi X'anda sebral běžky, tak jsem si musel vzít ty jeho. Docela toho litoval. Potom už jsme byli dostatečně utahaní, abychom se mohli vrátit do chalupy. Cesta k Petrášce nebyla nic moc, protože sníh na sluníčku pěkně rozbřednul a tak se jelo dost mizerně. Odpočinek v chalupě byl docela zasloužený.

Po vyhlášení výsledků hry proběhlo večer ještě barvení vajíček a pak jsme dlouho hráli deskovky.

Pondělí

Pondělí proběhlo ve stejném duchu jako obvykle. Ráno se dostavili koledníci, aby zaručili, že přítomné slečny neuvadnou. Během toho jsme se nasnídali a pak přišel na řadu úklid. V pokoji se zase objevila spousta ponožek a dalších věcí, které nikomu nepatřily. Jak to tak vypadá, chodí po Krkonoších osamnlé tulácké ponožky.

Po zdárném úklidu jsme vyjeli na běžkách směrem na Vrchlabí. Zatímco loni se dalo v klidu sundat běžky až za Strážným, letos jsme stěží po rozbředlém a zmrzlém sněhu dojeli na Šestidomí. Ve Strážném jsme to vzali oproti loňsku po žluté a tak jsme do Vrchlabí spadli až těsně u nádraží. Pak už jsme jen dojeli jedním narvaným vlakem za druhým do Prahy, udělali kolečko a rozešli se domů.

Věšák

Tygrčí družinovka

9. duben 2016

V sobotu devátého dubna jsme se sešli na Smíchovském nádraží. Sešli se tam Petra, Vojta, Anežka, Adélka, Jonáš a Honzík. Vlakem jsme dojeli do Reporyjí. Tam jsme vystoupili z vlaku a šli jsme do tunelu. Potom jsme vylezli nad tunel, prohlídli jsme si to tam a zase jsme slezli. Prošli jsme druhým tunelem do dalšího lomu. Z lomu vedl ještě jeden tunel. Před ním nám Petra zapálila svíčky, se kterými jsme měli dojít - s hořícíma, na konec. Tunel byl zavalený. Těsně před závalem byly hroby.

Pak jsme z tunelu zase vylezli a začali jsme lézt po skále. Vylezli jsme nahoru a dívali jsme se na jezero. Pak jsme šli po haldách zeminy nad jezerem odkud by byla dobrá skluzavka do jezera.

Pak jsme slezli na silnici a vylezli jsme na kopec naproti, na kterém jsme si dali oběd. Pak jsme šli po hřebeni kopce k místu, kde jsme to skrosili dolů. Dole jsme šli do posledního tunelu. Za tunelem to bylo krásné. Někteří z nás si chvíli sbírali airsoftové kulíčky. Pak jsme zase šli. Petra objevila malou jeskyňku, ve které se daly nalámat krásné kamínky. Potom jsme hráli hru, že si každé vybere nějakou věc a tu se snaží co nejpřesněj nakreslit. Pak dá papírek s nákresem někomu jinému a ten musí ukázat tu věc. Potom jsme přešli koleje a šli jsme do zříceniny domu, kde bylo spousta airsoftových kulíček.

Potom jsme šli do lomu Mušlovka, kde bylo spousta zkamenělin. Kousek dál bylo loviště lilijic. Pak jsme došli do Holyně. Měli jsme dojít až do Hlubočep, ale rozhodli jsme se, že kousek dál budeme hrát hru a vlakem pojedeme z Holyně. Šli jsme do Červeného lomu. Tam jsme si udělali přestávku a pak jsme šli dál na místo, kde jsme hráli trojnožku. Ti, kteří chtěli, tak šli zkoumat jeskyni a ostatní hráli trojnožku. Pak jsme šli na místo, kde jsme hráli hru. A pak jsme došli na zastávku a vlakem jsme dojeli na Smíchovské nádraží.

Honzík

Lilijice

Lilijice (Crinoidea) je třída evolučně nejstarších žijících ostnokožců. Největší rozvoj prodělali v prvohorách a druhohorách. Mají kalichovité tělo s velmi pohyblivými, až 7 metrů dlouhými, větvenými rameny. Jsou buď stvolem přisedlí nebo žijí zcela volně.

Dýchací soustava a smysly zcela chybí. Většina druhů žije v hloubce do 100 metrů. Od hadic i hvězdic se liší tím, že mají ústní otvor obrácený nahoru. Většinou jsou dravé a svými peřitými, ostnatými chapadly loví ve vodě částice potravy i drobné živočichy.

(Zdroj Wikipedia)

SkoRo družinovka

9. duben 2016

Šli jsme na Fidlovačku na tramvajovou zastávku a tam byli: Prskavka, Šimon a Tonka. Poté jsme nastoupili do tramvaje a vystoupili na nádraží Vršovice a viděli jsme Tatoucha, jak běží na vlak, kterým jeli v 9:15 Rohlíci. Všichni jsme mu říkali, že to nestihne, ale asi to stihl, zatímco my jsme jeli vlakem v 9:27, protože Kule věděl, že bychom ten v 9:15 nestihli.

Poté jsme dorazili na Zbraslav a šli. Viděli jsme takzvanou minizoo, ale skoro žádná zvířata tam nebyla.

Pak Tonka s Fialkou vymyslely hru, že někdo má kámen a předává ho ostatním tak, aby to ten, co hlídá, neviděl, a pak se někdy za čtvrt hodiny řekne stop a všichni musí ukázat svoje pěsti, kromě toho, co hledá. Ten má tři pokusy, aby zjistil, kdo má kámen v pěsti.

Taky jsme hráli netopýra, bombu, indiány, hopsa a povodeň a při konci jsme přibrali i to, že Kule řekne třeba „Chytněte se zelený značky“, ale to je teď jedno. Všichni měli přestávku v půli kopce, jenom já, Teo a Vabuk ne, protože jsme se vzádu loudali. Když jsem tam došla a napila se, tak jsem si vzala kolíček z baťohu a dala jsem ho Kulemu na foťák. Omylem jsem

utrhl kytku, co tam rostla, a Kule mi řekl, že je chráněná.

Pak jsme vyšli na kopec a hráli jsme hru – takovou, že jsme byli rozdělení na dva týmy a Kule nebo Fialka tam napsali písmeno a první běžel a třeba ho napadlo na písmeno „F“ fialka, tak tam napsal „I“ a toho dalšího třeba nic nenapadlo, tak počítal do padesáti a až dopočítal, tak mohl jít zpátky a šel ten další a toho napadlo „A“ a tak to pokračovalo.

Potom jsme opékali burty a skoro všichni vyměňovali s Kulem třeba housku za kus burty, ale mně dal zadarmo Vabuk.

Potom Kule uspořádal dobrovolnou soutěž za čtyři body: že když přineseš láhev, ve které bude půl litru jakýkoliv vody. Takže jsem šla hledat. Při konci jsem našla kluky, kteří vylejzali skálu s plnejma flaškama a já říkám „Kde jste byli?“ a oni „Až u Vltavy“. A řekli, že Kuleho zabijou a já jsem řekla, že jdu taky k Vltavě, ale oni řekli, že mi nalejou tu vodu, ať tam nechodím.

Potom jsme došli ke keltskému oppidu a tam jsme hráli trojnožku a potom váleli (asi sudy, pozn. redakce) a doplňovali nováčkovský střelky a pak už jsme šli na vlak.

Mrkev

Cyklovýprava pro začínající jezdce

23. dubna 2016

Ráno jsme se sešli na Smíchovském nádraží, jeli jsme na nějakou zastávku. Potom jsme jeli na kolech, předtím mi ještě Věšák utáhl helmu, abych ji měl pevnější.

Jeli jsme dost dlouho a bylo to namáhavý, ale nejhorší bylo, jak jsme jeli jeden

úsek prudce do kopce, ale nakonec jsme to zvládli. Jeli jsme ještě kus a pak jsme dorazili na takové místo, kde byly stánky a tak, docela se mi to líbilo. Ale bylo tam hodně lidí. Potom jsme si dali pauzu, a byly tam ovce a kozy a mohli jsme je krmit, ale potom jsme už jeli zpátky.

Marino

Cyklovýprava Žďárské vrchy

22.–24. dubna 2016

Trasa: Žďár nad Sázavou – Týnec nad Labem

V pátek večer jsme se sešli na Hlaváku. Jeli jsme do Žďáru nad Sázavou, do kterého jsme dorazili asi v půl devátý. Ve Žďáru jsme vyjeli (vytlačili kola) nahoru na náháj kostel nebo co to bylo. Sjeli jsme dolů a utábořili jsme se a šli spát.

Ráno mě vzbudil Vinyl s Kulem, kteří se tahali o pytel na spaní. Pak jsem ještě usnul a pak už mě zase vzbudili kvůli závinům. Dali jsme si snídani a vyrazili. Jeli jsme a jeli a najednou Bohouškovi odletěly brašny a Stonožce spacák (*kam, to nebylo zjištěno, pozn. redakce*).

Jeli jsme kolem Velkýho Dářka. Jeli jsme a dojeli na místo, kde jsme postavili tropika, uvařili protlakáno a šli spát. V noci sněžilo a mrzlo. Ráno bylo nejlíp u ohně. Museli jsme vyrazit a než jsme vyjeli z lesa, tak jsme mrzli. Nejvíc asi mrznul Šimon a Stonožka.

K obědu jsme měli chleba s protlakem a Vinyl se vsadil, že vlezle do vody a udě-

On tam fakt vlezl!

lá sedm temp. Udělal to za 160 Kč, což je dost dobrá cena. Potom, co se převlík a usušil, jsme mohli vyrazit na vlak. Dojeli jsme do Týnce nad Labem a jeli do Kolína. Tam jsme přestoupili a jeli do Prahy na Masaryčku.

Já (Oliver, pozn. redakce)

Hlavně spát na čerstvém vzduchu

Jarní voda – Orlice

6.–8. května 2016

Pátek

Ve 14:50 jsme se sešli na Hlavním nádraží. Jeli jsme do Kostelce nad Orlicí a potom jsme docela dlouho šli. Dost mě tlačil loďák na ramenou, krk a záda mě bolela...

Došli jsme na dost pěknou louku. Roztáhli jsme tropika. Původně jsem plánoval spát pod širákem, ale Hroch mě přesvědčil, že bude lepší spát pod širákem až další noc. Tak jsem spal s ním.

Marino

V 16:50 se na Hlavním nádraží sešli: Marino, Hynek, Jůlie Holubcová, Mafi, Hroch, Anežka, Honzík, Tatouch, Kuba, Robin, Oliver, Petra, Rozárka, Vabuk a Fialka. Až ve vlaku se začal někdo zajímat o to, proč je zde jen 15 lidí, když napsaných bylo 21. Po delším přemýšlení došli k tomu, že 3 lidé – Kule, X'anda a Vinyl jedou s loděmi. Jaksi stále chyběli 100nožka, Maďal a neznámý člověk

(do teď není známo, zda někdo nepřišel, nebo bylo nakonec přihlášeno jen 20 lidí). Maďal a 100nožka měli prý přijet až nazítří ráno.

S jedním přestupem v Hradci Králové a s 10 minutovým zpožděním nakonec dorazili do Kostelce nad Orlicí. Cestou k místu spaní byl vidět krásný západ slunce. Někteří hráli ještě pampeliškovou bitvu a poté už dorazili na louku u řeky. Bylo sem bohužel velmi dobře vidět z vesnice.

Pak už začalo stavění tropik. Někteří měli své tropiko postavené za 5 minut, zatímco jiným (skupiny s Robinem a Oliverem) ani po hodině, kdy už padla tma, tropiko nestálo. Po nějaké době přijel Kvíčala, který vzal loď spolu s Kulem, X'andou a Vinylem. Cestou sledovali mistrovství v hokeji. Vložili jsme loď a Kvíčala zase odjel. Nakonec všechna tropika stála, všichni dojedli večeře a začali se ukládat ke spánku. Petra četla ve svém stanu Fulghuma. Okolo jedenácté hodiny už bylo všude ticho.

Fialka

Robin a Vinyl

Sobota

Další den v sobotu jsme jeli na lodi. Chvilí jsme čekali na Stonožku a Maďala, Vinyl mě s Kšandou pořádně pocákal. Potom Maďal a Stonožka přijeli a mohli jsme jet.

Přijeli jsme k přehradě a Kšanda se cvaknul a krvácela mu dlaň a chodidlo. Já jsem jel s Kšandou, a tak jsem musel pádlovat hlavně já. Dorazili jsme na takové místočko a tam jsme si dali oběd.

Marino

Ráno po snídani jsme si zabalili, počkali na Matěje a Stonožku a vyrazili jsme. Dojeli jsme k houpačce nad vodou, kde když se pustíš při letu, tak spadneš do studený vody. Pak jsme jeli k místu, kde jsme se naobědvali. Pak jsme přijeli k soutoku Divočké a Tichý Orlice. Jeli jsme k nesjízdnému jezu, kde se Kšanda cvaknul a pořežal si ruku a nohu. Pak jsme jeli zátočinama na oblázkový místo, kde jsme si mohli chvíli dělat, co jsme chtěli. Pak jsme jeli na místo, kde jsme se rozhodli tábořit. Uvařili jsme večeři a pak Matěj s Hrochem hráli písničky a šli jsme spát.

Honzík

Voda vypadá studeně

Neděle

Dneska jsme se vzbudili brzy ráno, dali jsme si záviný a sbalili jsme si věci na spání. Jeli jsme na kanoe k jezu. Tam jsme pomalu sjížděli jez.

Jeli jsme dál po řece a hledali místo na oběd. Naobědvali jsme se a potom jsme jeli dál k Blešnu. Když jsme tam dojeli, čistili jsme lodě a vesty. (*Vystupovali jsme v Blešnu, pozn. redakce*).

Hynek

Hynek

Jarní sraz U Pstruha

27. – 29. května 2016

V sobotu 27. 5. jsme se sešli Na Knížecí. Prokop se nějak spletl a myslel si, že má jít na Smíchovské nádraží. Tatouch proto počkal na Prokopa a zůstal Na Knížecí. My jsme dojeli do Štěchovic. Ve Štěchovicích jsme počkali na Prokopa s Tatouchem a, aby nám čekání rychleji ubíhalo, hráli jsme si u vody. Když přijel Prokop s Tatouchem, tak jsme nasedli do jejich autobusu a jeli jsme do Rabyně. Protože nám ujel autobus, museli jsme jít pěšky.

Šli jsme okolo rybníka s žabincem a okolo hezkých koz. Pak jsme šli kus po větší silnici a potom po zarostlé cestě. Prošli jsme ohradou a za ní jsme si odpočinuli. Někteří z nás zkoušeli dát ruku na elektrický ohradník. Pak jsme šli kopřivami (100nožka s Petrou nám prosekávaly cestu deštníkama) a kousek dál jsme si dali oběd. Pak jsme dorazili do tábořiště. Rohlíci a Ginkgaři už tam byli. Postavili jsme si tropika a potom začala hra. Chvilí po začátku hry začal obrovský déšť, který skončil až před koncem hry. My Tygřa-

ta jsme šli nejdřív k Tatouchovi, kde jsme poznávali rostliny a získali jsme dvě zvířátka. Když jsme byli u Kuleho, najednou skončila hra. Pak byla jako povodeň a byl konec hry. Po hře jsme si vařili miláno k večeři a připravovali slavnostníáku. Potom jsme šli ke slavnostníáku. Tam bylo vyhlášení výsledků hry, zpívaly se písničky a šli jsme spát.

Další den po snídani ti co chtěli, tak si šli zaplavat do zátočiny a ostatní se dívali nebo zůstali na tábořišti. Potom jsme si sbalili a vyrazili jsme.

Šli jsme po prudký stráni a po cestě na vyhlídku, kde byl nádherný výhled na Slapy. Pak jsme šli kus po silnici a po poli. Kousek dál se Věšák, Kule a Rohlíci odpojili. My jsme šli na autobus a před zastávkou jsme si dali oběd. Potom jsme jeli prvním autobusem do Štěchovic, kde jsme přestoupili na tak přecpanej autobus, že jsme se do něj málem nevešli. Když jsme přijeli na Smíchovské nádraží, tak jsme udělali kolečko a vrátili jsme se domů.

Honzík

Co se jinam nevešlo

Drobné zajímavosti z oddílových akcí

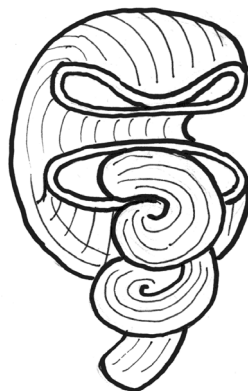
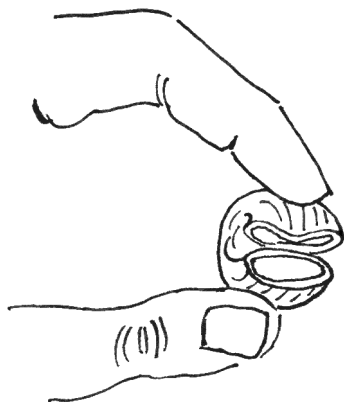
Obrázek ilustruje zajímavý přírodní úkaz, o kterém redakci ŠUPu informovaly účastnice akce „Podzimák 2015“, které si přály zůstat v anonymitě.

„Kalamita berušek“ byla podle nich strašná. „Berušky byly všude rozšlapány a rozlehaný“, dodala jedna ze svědkyň. Účastnice akce, které situaci řešily vyhazováním berušek z okna, se s takovým úkazem prý nikdy nesetkaly.

Hrátky s jídlem

Na Velikonoční Petrášce se sešly těstoviny netradičních tvarů, které ihned vyprovokovaly fantazii strávníků, kteří si jejich aranžováním krátili dlouhou chvíli při čekání na přidavek omáčky.

Stonožka předvedla ostatním, jak vypadá naštvaná nudle, a Rohlíci vzápětí těstovinu vylepšili a výsledek nazvali „Věšák po ránu“.

Stručný etymologicko-výkladový slovníček oddílových pojmů

bible – oddílový zpěvník ve formě volných listů. Zaveden byl na táboře 2005 a podle legendy se získával za barevné kartičky coby Bible v Tomu Sawyerovi. Zpěvník se v této formě rozdává a udržuje dosud, název však již zůstal nezměněn.

brkaše – zkráceně bramborová kaše

buchtolky – oblíbené táborové jídlo, něco jako langoše z kynutého těsta, jedí se s kečupem a sýrem nebo na sladko. Vedou se spory o to, zda jde o slovo v mužském nebo ženském rodě.

čert – čestná role, strážce slavnostního ohně. Jako jediný smí vstoupit do „čertovského“ kruhu kolem ohniště.

hadrák – koule ušitá ze starých ponožek. Používá se k házení při bitvách v lese. Slovo používá i mnoho jiných oddílů.

chechtáky – oddílové peníze. Je možno je vydělat prací pro oddíl, naopak za půjčení oddílového vybavení se platí. Vznikly pravděpodobně v souvislosti s pracemi na nové klubovně v roce 1997. Na bankovkách jsou vyobrazeni tehdejší aktivní členové oddílu, které dnes již pravděpodobně většina dětí a někteří mladší rádci ne(pozna)jí.

chrundí – chrastí, suché smrkové větvičky. Slovo používají i jiní, ale není příliš rozšířené.

eligo – termín užívaný pro sušené mléko, jako řada jiných označení je i toto odvozeno od oficiálního názvu. Firma Eligo a.s. Ostřešany se dodnes věnuje výrobě extrudovaných mléčných výrobků, mj. také sušeného jogurtu.

eskáčko – Sněhová Koupel, obvykle za trest nebo za účelem šikany. Zřejmě Kroupovo slovo tak z půlky 90. let.

jídlomor – stav velkého přebytku erárního jídla. Do paměti se zapsal například jídlomor z roku 2003/2004 (kde zároveň pojem vznikl), kdy Ahalbert s Kulem na-

koupili na Zimák v Jeseníku pro pět lidí na týden 72 kg jídla (ukázala to nádražní váha v Lipově, kam jsme jim přišli s Alfonsem naproti). Pořídili na něj fortelnou tašku, podobnou, jako se používají na přepravu dlažebních kostek. Aby toho nebylo málo, koncem týdne dorazil Falda s krabicí smažených kaprů, asi 25 paštičkami, krabicí vanilkových rohlíků vlastní výroby a dalšími zásobami.

kacnac – sešit nebo desky na ukládání materiálů ze schůzek, psaní poznámek a podobně. Vzniklo otočením trampského cancáku.

kapalnit – na Plackování v roce 2004 Ahalbert objevil ve PhotoShopu na Kulecím počítači funkci „zkapalnit“ („liquify“) a začal s ní Kulemu vylepšovat (= prasiat) fotky. Následně jsme tento termín převzali pro vylepšování (= prasení) písní.

kec – schůzka celého oddílu, program je tvořen soutěžemi na určité téma, nejlepší družina umístí štrapec ve svých barvách na „totem“. Původ slova neznámý, možná z „pokec“.

kokosák – výchovný nástroj drsnějších rádců, klepnutí zatatou pěstí do vrchní části lebky zlobícího dítěte.

kolečko – termín označující tradiční rozloučení na konci schůzky, výpravy apod. Všichni se chytanou zkříženými rukama v kruhu a stisknutím ruky se dokola pošle signál.

lupule – na počátku 90. let si Kule pořídil sandále, které jako první neměly pásky z kůže a mohlo se s nimi do vody. Všichni jsme mu je záviděli (někteří se je např. snažili i vyrobit z podrážek od prestiží apod.). Výrobce byla firma Alae Lupuli, z čehož vznikl název lupule, používaný od té doby pro jakékoliv sandále.

miláno – jedná se o jakousi parafrázi na Milánské špagety, má s nimi ovšem pramálo společného. Dříve byl základem

lunchmeat, z něhož se lžící vybral bílý tuk, usmažila se na něm cibule, a pak se přidal zbytek konzervy nakrájený dnes již zapomenutým grifem na kostičky. Omáčka se následně doplnila kečupem a smíchala s kolínky. V pozdější době byl lunchmeat nahrazen špekem a kečup protlakem, vyskytují se i jiné tvary těstovin a další modifikace.

mladý pyroman – táborová zkouška, při které jsou dotyčným obvázány obě ruce, takže musí strávit vymezený čas (od nástupu do svačiny) s poněkud nepraktickými pěstičkami. Tato bojovníká zkouška vznikla po Kuleho osobním zážitku v roce 1990. Měl pracovní úraz – popálil si obě ruce hořícím lihem. Po prvotním ošetření ve Vinohradské nemocnici mu ovázali obě ruce tak, že žádný prst nekoukal ven. Jak moc je to nešikovné, zjistil velmi záhy. Od té doby si to mnoho táborníků také zkouší.

packa – k hliníkovým kotlům se dodávaly packy vylišané z hliníkového plechu, které jsou na smažení krátké a příliš vodí teplo. Vznikl proto nápad k hliníkovému polotovaru přidělat dřevěné držadlo. Legendární soupravu na smažení, vč. lžice s dlouhou násadou, vozil na výpravě na přelomu 80. a 90. let Kule. Jedna precizně vyrobená packa leží od roku 1997 zapomenuta na pohoří Vlodeasa v Rumunsku. Dnes se na výpravách většinou z kusu větve vyrábí dřevěné packy na jedno použití.

panapr – toaleták. Slovo užívané zřejmě i v jiných kruzích. Vznik této zkratky snad netřeba nějak zvlášť vysvětlovat (papír na...).

pitaval – letitý oddílový zápisník, kam se zapisují vzniklé družiny a větší proběhlé akce. Nejstarší zápis je pravděpodobně z roku 1972 – Sraz U Pstruha. Slovo pitaval nevzniklo v oddíle, je odvozené od jména francouzského právníka a spisovatele Françoise de Pitaval (* 1673–1743), který v 18. století vydal rozsáhlou sbírku zajímavých kriminálních případů *Causes célèbres et intéressantes*.

pomáslo – zkráceně pomazánkové máslo.

přemysl – čestná role, kterou zastává zpravidla někdo z rádců. Přemysl je volen na Vánočním kecu na jeden rok, má symbolickou úlohu při tradičních slavnostních událostech (zasekávání sekery, šátkování apod.).

R-U, Rakousko-Uherské, někdy pouze „**rakousko**“ – Finanční vyrovnání na konci výpravy. Výdaje na jídlo se sečtou a rozdělí rovným dílem. Když se do toho přidají různé drahé lístky na dopravu, případně nějaké složitosti (někdo přijel později apod.), dokáže výpočet potrápit mnohé méně matematicky nadané rádcy. Odvozeno z rakousko-uherského vyrovnání.

střelka – nováčekovská zkouška skládající se z několika dílčích úkolů jako „rozdělat oheň“, „poznat 10 rostlin“ apod. Název pravděpodobně souvisí se znakem Svazarmu, kde po roce 68 střelka nahradila skautskou lilii. Více se dočtete v článku Pavla Drašara na oddílových stránkách (historie). V článku je k nalezení i obrázek předchůdce dnešní Střelky.

ŠUP – název oddílového časopisu. Vznik je popsán na oddílových stránkách: „Kdysi dávno, v dobách prehistorických (pravděpodobně v roce 1995, pozn.), na jedné zimní výpravě jsme hráli naši oblíbenou hru, pantomimu. Šlo o to předvést pantomimicky (bez zvuků, pouze posunky a gesty) trojici více či méně souvislých slov (např. „atypicky skvostná ráčna“ nebo „šarm ukrutných Make-donek“, apod.) tak, aby ji ostatní poznali. Padlo to na Alfonse, který dostal „šumařovo podlouhlé ukulele“. Po několika desítkách minut se mu však podařilo toto sousloví předvést. Později jsme tento název oprášili pro náš oddílový časopis. Sousloví je však poněkud dlouhé, proto jsme jej zkrátili na ŠUP. Zkratka by sice správně měla znít ŠPU, ale to se špatně vyslovuje a není to tak typograficky hezké.“

tropiko – obecně užívaný název pro vrchní část stanu, která by ideálně měla zabráňovat zvrchu padající vodě v kontak-

tu s obyvatelem a jeho věcmi. Po určité adaptaci je možno tropiko postavit bez vnitřní části stanu a ušetřit tak za teplejších měsíců nějaký ten kilogram v batohu. Pojmenování může být poněkud matoucí, tropiko lze postavit i v mírném podnebném pásu, avšak s trochou snahy v něm lze navodit až tropické klima.

uzlovačka – kousek šňůry sloužící k trénování uzlů, stavění tropika nebo co je zrovna potřeba. Slovo používané asi ve většině zálesáckých oddílů.

vádlo – dlouhá táborová vařečka. Nástroj na trestání (obejdů) dle Krhútské Kroniky*. Druhé možné vysvětlení pojmu je spojení vařečky a pádla.

Vašík – velká ocelová palice, nedílná součást táborové výbavy. Jméno dříve mělo více kusů náradí, například štipací sekeru Máňa, nebo kalaš (obryně) Staňa.

vemeno – plátěná taška, vystlaná igelitkou, sloužící k transportu a uchovávání vody, zejm. na puťácích. Pojme přes 10 litrů, ve sbaleném stavu takřka nic neváží ani nezabírá. V době před příchodem PET lahví se jednalo o převratný vynález, využití má ale dosud.

žhavouš – tlaková petrolejka s punčoškou. Zářivý okamžik, kdy je ukončen proces předehtřívání a punčoška se konečně rozsvítí, byl kdysi oslaven popěvkem: „Žlutavá se líne záře, petro-olej, smrdí týpko, smrdí Kule...“

žebadlo – taška nebo kabelka přes rameno. Slovo poměrně rozšířené i jinde.

žhavík – zkráceně žhavý uhlík

Autoři: Stonožka, Maďal, Kule, Křeček

* Krhútské náboženství, které se někdy nepříliš přesně slučuje s pojmem Prakršno, je samorostlé: spočívá především v kultu boha Lomikela, který jest jediným dokázaným pravoslavným bohem potrubí a kanálů. První popsal boha Lomikela věštec Krombožinec Lilibínský: tvrdí, že jej spatřil v prastarém dubovém potrubí u Mejknínu. Je prý vysoký 93 a půl centimetru, má tvar rovnoramenného trojúhelníku, který je jeho podstatou a jehož spodní část se nazývá vrávor. Horní část se nazývá řapuch, který je zakončen pýtenem. Pýteno se jaksí podobá lipovému listu - je-li svěží, píše se pýteno, je-li povadlé, píše se píten s měkkým i. Na řapuchu pak rozeznáváme krhy, jimiž Lomikel krhá, a chlístor, kterým nasává břef kanální neboli blebel, a rouráci. Rourácení je projev božího hněvu: slyšíme je občas ve výlevce vodovodu, do které jsme nalili konev špíny (řečené správně kuchřeč neboli ihuhu). Lomikel nemá nosu - co by si s ním v kanálech taky počal! Nemá oči a uši, protože je vševědoucí a nemusí tudíž poslouchat nějaké kecy. Má však po obou stranách řapuchu po jedné vzbouli: takové převislé tváře se u lidí nazývají zlemejže. Vrávor je pak dole zakončen pluzněmi, po nichž se Lomikel pohybuje cukavým pohybem - je tudíž cukavec. Nemá ruce - nepotřebuje je, neboť nepracuje. Vše, co potřebuje, opatřuje si zázrakem nebo jiným přirozeným způsobem. Místo rukou má však vádlo, jehož přesmyknutím trestá. O povaze Lomikelově se vedly dlouhé teologické spory, ale většina krhútských bohoslovců se přiklání ke geniální definici Vratiprsta Choromysla Krombožince (Lilibínského), že „není dobr ani zel bůh kanálů Lomikel“. Družkou Lomikelovou je bohyně Kvakev, která se tvarem nejspíše podobá staré škebli. Je jedinou bohyň rodu mužského (ten Kvakev!) a na její počest se pálí záha. Padne-li Lomikel na Kvakev, což se stává nezřídka, dochází k ponikově, která filozoficky vzato neznamená konec života, ale konec v životě. K vertikálnímu pohybu slouží Kvakvi drása, k horizontálnímu pak krouh. Štipem klekce.

Vzpomínky fosílií – O ztracené vlajce

Psal se rok 2006 a my jsme se (š)Patníky ve složení Baloun, Mungo, Kotul, Kubula a OMV a náš rádce Maďal vyrazili na naši první zahraniční družinovou výpravu do Turecka. Cesta to byla úchvatná, dobrodružná a plná nezapomenutelných zážitků. Kdo by chtěl, může si o ní přečíst na toulky.net.

Ale teď k té vlajce. Vlajku jsme s sebou vozívali na družinové výpravě, hrdě jsme se střídali v tom, kdo ji zrovna poneše, a kdo ji bude mít na starost. Stejně tomu bylo i v Turecku. I tak se stalo, že jsme po pár dnech putování zjistili, že vlajku nemáme. Po dlouhých debatách jsme se dopracovali k tomu, že nejspíš zůstala v klášteře v Trabzonu na břehu Černého moře, kde jsme strávili pár nocí. Už nevím, na koho jsme to tehdy hodili, ale pro vlajku jsme se vrátit nemohli. Byli jsme stovky kilometrů pryč a museli stihnout autobus z Istanbulu do Prahy. Tehdy jsme se s vlajkou nadobro rozloučili.

Do Turecka jsme se (š)Patníky vyrazili o 3 roky později znovu. Nezávisle na naší cestě tehdy po Turecku cestovala také fotografická výprava Maďala s Alfonsem. Obě naše výpravy se setkaly v sopečném

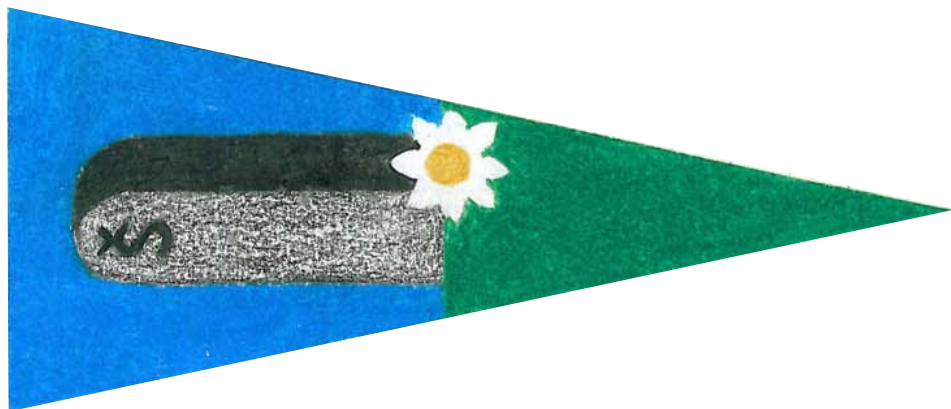
kráteru poblíž města Van. Dodnes nechápu, jak jsme se v tom kráteru o průměru 7 kilometrů mohli najít. Rozhodně to byl jeden z nejhezčích oddílových srazů, dost možná ten nejlepší mimo území naší vlasti. Naše kroky se pak rozdělily, my jsme pokračovali dál na jih a zpět kolem Středozemního moře. Alfons s Maďalem na sever k Arménii a Černému moři.

Příběh o ztracené vlajce má šťastný konec. Na Stromeč 2009 připadlo desetileté výročí založení naší družiny. Tím nejlepším (a vlastně také jediným) dárkem byla naše ztracená vlajka. Alfons s Maďalem tehdy v létě navštívili onen klášter a naši vlajku vyzvedli. Je neuvěřitelné, že tam tři roky čekala, že jí nikdo nevyhodil nebo nevzal. Klukům moc děkujeme!

Před třemi roky s námi byla v Thajsku, letos pojede do Íránu.

Kubula

(Maďalova poznámka: Ve skutečnosti byla vlajka v klášteře v Trabzonu vyzvednuta Alfonsem a Hladem ještě v roce 2006, pouze několik týdnů poté, co tam byla zapomenuta. Což příběhu nic neubírá na pozoruhodnosti!)

Vzpomínky fosílií – Tomu se říká hlídka!

Tábor v Suchém Dole v Broumovských stěnách měl řadu zvláštností. Bylo to jedno z nejmenších tábořišť, co pamatuji. Kdo chtěl projít mezi podsadami celtových stanů, riskoval jisté roztržení kraťasů o vypínací hřebíky. Nad táborem se tyčila stěna opuštěného zarostlého lomu. Na jeho vrcholku jsme s oblibou hrávali na schovku. Potok protékající táborem se vinul zarostlým údolím plným mechu mezi pískovcovými věžemi a do tábora padal několika-metrovým vodopádem zvaným Niagara.

Na nákup jsme chodili do vesnice. Zejména na počátku tábora jsme dělali velký nákup a pěšmo dopravovali veškeré zásoby. Dlouhý štrůdl kolujících mravenečků nosících zásoby měl svá specifika: když Rum v kuchyni usoudil, že 20 bochníků chleba by mohlo na nejbližší dny postačovat a než se tato zpráva dostala až do čela pelotonu a k prodejnímu pultu, trvalo další 3 „chlebové police“ než byla doprava této komodity ukončena. Nepamatuji se, zda počet bochníků dosáhl třiceti či padesáti ale obě čísla znamenala, že nebude v nejbliž-

ších měsících chleba nedostatek. Z této doby se také dochovala památná fotografie Kuleho – hájícího kuchyň před nájездem hladovců – s hrncem v ruce a vařečkou v ruce a šťastným výrazem v tváři (tj. s úsměvem od ucha k uchu kolem celé hlavy dokola nejméně dvakrát a zpět k těmž uchu).

A byl to nejlepší tábor ze všech táborů. Ostatně jako každý první tábor. To věděla celá řada dalších táborníků, takže nebylo v okolí nouze o další tábory. Nejvřelejší vztahy panovaly asi s Rtyňáky. Utkávali jsme se v řadě sportovních klání, vedle Únosu Sabine byl oblíbený také fotbal („Hele, Pitrisi, namaluj nejhezčí diplom za 3. místo. Víš že nám to moc nejde.“ „Ale ne, nejhezčí bude 2. místo. To přece dáme...“). Navštěvovali jsme se cestou z výletů, tu a tam si vzájemně ochutnávali, co kdo uvařil a napekl.

Na táboře nebyla nouze o noční hry a akce. Stezky odvahy s petrolejkou k několik kilometrů vzdálenému mohutnému smrku, který obejmuli nejméně 4 plavčíci. Sar-

Rum (ruka s naběračkou) vydává v kuchyni oběd, společný tábor 6. a 7. oddílu, Suchý Důl 1981

Zleva John, Mrtvola, Lukáš

dele či Přistavy. Noční buzení s různými zá-
minkami jako: „...pojdte nám pomoci, neda-
leko zapadlo auto do bláta a potřebuje vy-
prostit...“. Nebo: „Kus proti proudu se pro-
trhla přehrada! Teď se to valí k nám. Mu-
síme hned sbalit to nejnnutnější a utíkat na
kopec!“. Samozřejmě nechyběly ani vzá-
jemné táborové přepady, kdy se schovávalo
nádobí nebo unášely nebohé hlídky. Hlídky
proto braly svou práci vážně. Byly vyba-
veny basebalovou pálkou a heslem. Naštěs-
tí nikdo nikdy heslo nezapomněl. A ke zne-
škodnění nepřítelů sloužily jiné, mnohem
sofistikovanější a důvtipnější metody.

Po zkušenostech z přepadů nebylo pro-
to nic zvláštního, když k nám v ranním še-
ru do stanu nakoukl John, který měl zrovna
hlídku, a vzbudil nás slovy: „Vstávejte! Po-
třebuju pomoc. Přepadli nás!“ Vylezli jsme
ven. John nám vysvětlil, že tábor navštívili
dva záškodníci. Přesněji záškodnice, ze Rty-
ně. Chtěly nás přepadnout. Zákeřně vpadly
do kuchyně, kde ukořistily poklice, jimiž za-
čaly lomozit. To už bylo i na chrabrého Johna
příliš. Překvapil je, obklíčil a přepadl ze zálo-
hy. Vysvětlil jim, že jsou odhalené. Ulovené.
Chycené. Vše je ztraceno. Veškerý odpor je

marný. A že musí chvíli počkat ... než vzbudí
kamarády, kteří je pomohou svázat. Jak je
ukecal, dodnes nechápu. Ale co řekl, to pla-
tilo: došli jsme ke kuchyni. Tam trpělivě če-
kaly nebohé skleslé přepadenkyně, které se
nechaly od nás svázat. Pak potupně čeka-
ly než jsme vzbudili i zbytek tábora, který je,
dle starého obyčeje, radostně umístil do pře-
hrádky. Tomu se říká hlídka!

Horác

Horác (vlevo)

Vzpomínky fosílií – Jak jsme nekradli hrnce

I.

V šerém již téměř dávnověku, snad v roce 1983, kdy oddíl tábořival U Pstruha (kdo to ještě kromě Tatoucha či Kuleho dnes lépe ví), jsme, oddílově netábořící, putovali od Lužnice ke Slapům. Tečkou za červencovým putovním vandrem byla plánovaná noční návštěva tábora – za účelem tak chytrým a originálním, jakým je vyloupení táborové kuchyně, především jejího nedělního vybavení.

Bylo nás tehdy pět: David (Habart), Koláč (Tomáš Bůžek), moje maličkost a z Prahy ještě navíc přijel Marek (Mesicki) se svým kamarádem. Sešli jsme se u Kolánky před soumrakem a kuli plán. Nakonec byl dost prostý. Kolem půlnoci vyrazíme k místu činu, od herní louky naproti táboru se poplížíme, ke kuchyni se přiblížíme rafinovaně proti proudu potoka a cestou budeme dávat bacha na hlídku, a tak dále a podobně. Jak bylo řečeno, tak bylo začato. Do kuchyně se snad i někdo z nás do-

stal (netrpělivý Koláč?), protože pádem na podlahu zabřinkaly plechové kotle, ale na jednu byl ve zdánlivě spícím táboře nečekaný povyk a dusalo tam hodně čilých nohou. Hnali nás noční tmou jak psy. Statečně jsme se zachránili útekem přes půl kraje, sešli se téměř ve zdraví ještě před svítáním u schovaných bágglů a usnuli s vědomím, že ne každý den či noc má svá vítězství.

Ráno ovšem, jaké překvapení: nemáme pochopitelně hrnce z kuchyně, ale nemáme navíc své botky, jež nám v noci tak posloužily při hrdinském ústupu. Nějaký žertěř je snad schoval. Rázem jsme byli zcela probuzení. Po vzrušeném dialogu zjišťujeme, že Markův kamarád je fuč, nikoli snad s našima botama, ale jen tak: v noci ho ti raubíři z tábora chytli, k mučednickému kůlu uvázali, za ranního šera mu hrozitánsky pohrozili, a pak milostivě propustili. A chlapec, který špatně četl starého Karla Maye, se vydal přímo do našeho nocležiště ... a ve svých stopách přivedl zvědy tá-

Hiawata, tábor U Pstruha 1980

Petr Příbyl cca rok 1983

borových Kajowů. Naše boty, které jsme váhali opustit, nás stály ten den pěknou chvíli nucených táborových prací.

Adresné poznámky sarkasticky naladěných kmenových náčelníků i prostých bojovníků dohlížejících nad naším pracovním výkonem nám daly vysvětlení jejich noční čilosti: po noční hře šli spát pozdě a v čase temné půlnoci byli prakticky všichni ještě vzhůru.

II.

Pálivá pohana hryzla naše útroby. Nemnul snad ani týden a již jen ve třech jsme stoupali od rozcestí u Jablonky, v hlavě ukrutně jasný plán: tentokrát nás nedostanou. Zato my získáme trofeje nejvyšší. Už ne hrnce, ale družinové vlajky budou naší zaslouženou odměnou. S jejich pomocí se staneme pány situace a zahojíme poslední utržené šrámy. V pozdním odpoledni jsme zaujali výhodné postavení nad táborovou loukou vysoko ve svahu. Polehávajíc odposlouchávali jsme tábor do hluboké noci

a zapřísahali se, že dnešek je náš, to radši boty sníme. Soumrak rostl a houstl mučivě pomalu. Když však minula hodina duchů, sestoupili jsme opatrně na táborový plac. Hlídku jsme lapli, umlčeli roubíkem, svázali a nemilosrdně odnesli přes potok na druhou louku (ještě dnes je mi stydno při pomyšlení na naši krvežíznivost). Stožár byl opuštěný, jen vlaječky se rýsovaly proti noční obloze. Loupež začala, vlajky byly naše a ve stanech vládlo hrobové ticho až do rozednění.

Ráno jsme se, nevím proč, rozhodli, že náš lup odvezeme do klubovny v Jaromírově ulici. Vykročili jsme proto na autobus, ale ještě cestou za Blažimí jsme potkali Janka, který z Prahy cestoval na tábor. Viděl nás. Z žertu jsme mu snad i zamávali. Smůla a chybička osudová, jak se brzy ukázalo.

Do suterénu v Jaromírově jsme ovšem toho dne v poledne sestupovali celkem rozjařeně. Pověsíme vlajky na obvyklá místa na stěně a budeme žádat výkupné, ještě rozmyslíme jaké. Vešli jsme, dveře ještě ani ne-

zavřeli – a ouha, někdo proti nám v šeru vyrazil. Ve zmatku jsme se rozutekli. Někdo ven, jiný dovnitř. Rozezlený Tatouch otočil klíčem. Zajatci byli v pasti. Nějak jsem tehdy vyvázl po schodech, asi že jsem šel poslední. Oba zajatí statečně zapírali, kořist nevydali. Drobnější Koláč pak později prolezl okénkem ven, vlajky stále ukryté na těle; David mříží v oknech neprošel. Ještě to odpoledne jsme ho za vlajky vyměnili ...

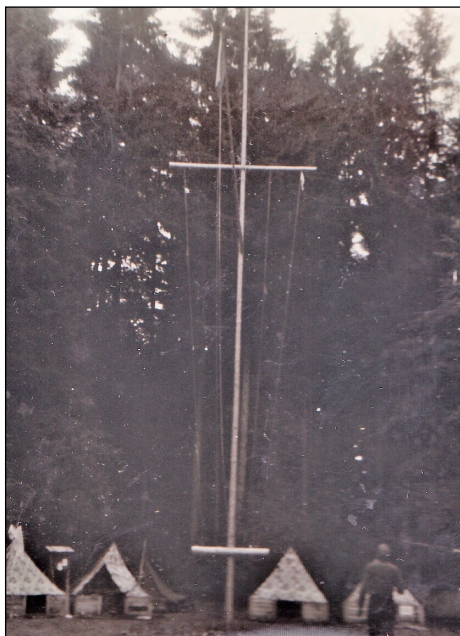
Udělalí jsme chybu, óbrovitou: uloupili jsme totiž i vlajku prapůvodní Tatouchovy družiny – a to on nerad, to on neodpouští, to on pak nezná bratra ... Pýcha z jedinečné trofeje se nám stala osudnou. Triumf se nekonal a večer U Pstruha se opět, stejně jako i noc předtím, vesele vlajčky třepetaly na stožáru.

Tak snad někdy napotřetí.

III.

Anebo raději ne.

Petr Příbýl

Tábor U Pstruha, cca 70. léta

Díki prochází vstupní branou, tábor Malčice, cca rok 1990

Vzpomínky fosílií – Hugo, poryč a něřť

Je fakt, že některé příhody z dřívějších dob oddílu jsou možná pro mne samozřejmostí, ale pro mladší by to mohlo být zajímavé, dokonce snad až drsné. Spousta takových zážitků je spojena s Hugem.

Ať byl jakýkoli, vzpomínám na něho rád, mj. protože mne naučil strašně spoustě věcí. Počínaje vařením přes tábornické a čundrácké zkušenosti až po jednání s lidmi. Občas jsou od něho pochycené zkušenosti a zásady skoro až sebedestruktivní, vše se musí brát s rozumem a nic se nesmí hnát do extrémů, ale každopádně jsem rád, že jsem měl možnost vyrůstat pod jeho vedením (ačkoli to někdy bylo těžké). Byl v mých očích strašně, snad až chorobně zásadový, a to, co vyžadoval od sebe, se snažil vyžadovat i od druhých. Třeba na-prosto nesnášel jakékoli plýtvání, hlavně jídlem, a natož pak nedojídání a vyhazování jídla. To se nejvíce projevovalo při konzumaci poryče.

Hugo

Poryč (z angl. porridge) byl v 6. oddíle v 70. a 80. letech rituální pokrm. Spočívalo to v tom, že se vařil zpravidla v neděli k snídani, dost často nebyl příliš k jídlu (hlavně připálený, přičemž nepříliš dobrou, jakoby „připálenou“ chuť mu dokázala dodat třeba i povídla), ale oficiálně byl vždycky dobrý a zejména v Hugově přítomnosti se nesměl nejen vyhazovat (což samozřejmě platilo o každém jídle), ale ani rozdávat druhým, a zvracet se směl jen zpět do vlastního ešusu. Už nevím, na kterém to bylo táboře (každopádně Suchý Důl), když se takto jedl poryč (já osobně jsem s ním problémy nemíval a když to Hugo neviděl, ochotně jsem si ho nechal přidávat od kluků, kterým se již při pouhém slově „poryč“ obracel žaludek) a Hugo si všiml někoho, komu do slova a do písmene padal či spíše vytékal ven z úst na zem (myslím, že to byl Marek Naar, který byl jinak u Huga a spol. oblíben, ale jistě to nevím). Hugo k němu bleskurychle přiskočil a jeho ruku držící ešus se zbytkem poryče mu přistrčil pod ústa se slovy: „Zvracet jediné zpátky do vlastního ešusu!“ Dotyčnému pak začaly kanout slzy. Když už pak šlo do tuhého, i Hugo dokázal vyměknout, ale jednoduché to nebyvalo.

Já jsem jedl poryč prvně na horách ve Spáleném Mlýně někdy v zimě 1975/1976, samozřejmě v podání Huga. Tehdy byl poryč opravdu hodně nepovedený, silně připálený (což po letech uznal i sám Hugo) a samozřejmě se musel dojídat. Mám ale dojem, že ho tenkrát, snad kromě Huga, nedojedl nikdo (a to tam byli lidé jako Ivan Černý apod.). Pro mne byly tyto hory první víkendovou akcí s oddílem a po návratu domů jsem rodičům řekl, že už nikdy s tím Svazarmem nikam nepojedu a nebudu tam jíst nějaký „boryč“ (já jsem si totiž původně, když o tom Hugo začal mluvit, myslel, že to má být boršč, a těšil jsem se na něj). Nicméně matka mi ho (poryč) začala vařit i doma, začal mně chut-

nat a do oddílu jsem nakonec ještě nějaký ten rok chodil.

Jinak Hugo to s tím dojídaním někdy hnal až vysloveně do extrémů, naštěstí (i když pro něj nakonec zřejmě naneštěstí) hlavně sám u sebe. Dokonce tvrdil, že zamlada dopíjel i vypálený olej z pánve (resp. z víka od kotlíku), protože mu bylo líto ho vylévat. Nevím, za nás to už nedělal, ale k podobným kouskům neměl daleko.

Další jeho zvyklostí bylo mytí celého těla. V řece, v potoce, kdekoli to bylo jen trochu možné. Každý den, za každého počasí (což bylo samozřejmě v pořádku) a skutečně takřka kdekoli, klidně i na nábřeží v Karlových Varech apod.

Další hugovinou, o které se ještě chci zmínit (pak už s tím dám pokoj), bylo mláčením pádlem po hlavě za špatné záběry, za neuposlechnutí příkazu kotrčníka apod. Když jsme se ho s Hupem (Jiří Bohuslav) na první vodě ptali, proč to dělá, že to bolí, odpověděl, že se to naučil od matky. Ta že ho taky mlátila pádlem po hlavě a dnes (tj. v roce 1976) je jí vděčný za to, že ho naučila jezdit.

Ještě k těm rituálním pokrmům (a pak už se opravdu odmlčím):

Tím, čím byl mezi jídly poryč, byla mezi nápoji něff (z ruského výrazu pro naftu). Ani ta se nesměla rozdávat druhým. Hugo s Doktorským a s dalšími cca vrstevníky jí říkali „nápoj bohů i lidí“. Naštěstí se nevařila moc často. Já ji zažil jen jednou, a sice na Hronu 1979, už skoro dole u Štúrova, ale o to více a intenzivněji. Tehdy byl s námi na vodě (jen druhou polovinu, když vystřídal Ivana Černého) jistý Lávín (vlastní jméno neznám), Hugem někdy nazývaný „Lávín - Zlý muž“ (i z pohledu Huga, a to už bylo co říci; Hugo o něm mj. vyprávěl, že kdysi někomu, snad dokonce své budoucí ženě, uprostřed šlajсны zavelel „výsadek“). Někdo ze starších tehdy z krámu vítězoslavně přinesl několik balíčků kávovinové směsi zvané Kav-

na (snad to po letech nekomolím), která se zřejmě dala koupit jen na Slovensku, s tím, že si uvaříme něff. Uvařily se asi dva kotle, nikdo se do pití té lahůdky nijak zvlášť nehrnul (kupodivu ani Hugo, Doktorskej ani Lávín), a tak jsem ji zkusil ochutnat já. Asi byla trochu vyuzená (ale rozhodně ne horší než vyuzené mléko několik dní před tím), nicméně jsem si dal docela dost a když jsem dopil, ulevil jsem si slovem „fuj“. Ne snad ani z odporu k nětti jako takové, prostě mi to nějak mimoděk vypadlo z úst. Shodou okolností šel kolem Lávín s Doktorským a když slyšeli, že říkám nětti „fuj“ (nenechali si vysvětlit, že jsem tím něff nechtěl znevážit), musel jsem se napít znovu, a pořádně, a říci, nejlépe zařvat, „mňam“. Napil jsem se tedy znovu, už s trochou nechuti, a když jsem dopil, vypadlo mi z úst - zase „fuj“. A do třetice. Nakonec jsem se nějak ovládl a po cca čtvrté rundě jsem konečně řekl ono požadované „mňam“. A ještě jsem to musel zopakovat (tentokrát už bez pití nětti) a „mňam“ pořádně zařvat. Doktorskej s Lávínem byli konečně spokojeni.

Na Hronu 1979 byla ještě jedna zásadní okolnost - místní epidemie žloutenky (slov. žĺtačky). To znamenalo, že se absolutně nesmělo pít nic nepřevařené, ani voda, vůbec už ne mléko, prostě nic, a hlavně Doktorskej dodržování tohoto zákazu velmi přísně kontroloval. Proto se pilo převařené (a hlavně odporně vyuzené) mléko a jiné lahůdky. Ale je fakt, že nikomu nic nebylo. Asi o tři roky později (1982?) jsme byli mj. také na Hronu (před tím na Belé, Váhu, Oravě a Popradu), žádná žloutenka nebyla, ale blbě bylo zato postupně snad úplně všem. To byla taky akce, kdy se někteří (hlavně Aleš Imramovský) nepohodli s Hugem (začalo to tím, že se nám nechtělo jet Poprad, který po vodácké stránce nebyl moc atraktivní) a Hugo pak oznámil ukončení aktivní činnosti v oddíle (i když s námi, tj. se zbylými členy z družin Lišáci a Bobři, na vandry ještě pár dalších let jezdil).

Falda

Vzpomínky fosílií – Hugo a slimák

Ještě by možná stála za zmínku příhoda s Hugem a slimákem.

Jednou na Ohři (cca počátkem 80. let) po mně Hugo chtěl, abych opláchl hlávkový salát. Zřejmě se mu zdálo, že tomu nevěnuji patřičnou péči, a po chvíli, když už jsem měl jako hotovo, se mne zeptal: „Faldo, je ten salát umytej?“ Ještě jsem ho trochu přepláchl a prohlásil jsem, že snad ano. Po chvíli se zase zeptal: „Faldo, je ten salát opravdu umytej? Dáš na to krk?“

Možná trochu nejistě jsem přitakal. „Takže jestli v něm najdu slimáka, tak ti ho dám sníst!“ prohlásil Hugo. Znejistěl jsem a raději jsem salát znovu trochu opláchl, načež jsem mu oznámil, že už je

snad opravdu umytej. Hugo ho pak začal porcovat - a samozřejmě v něm slimáka našel. Začal mne s ním honit po louce a snažil se mi ho nacpat do pusy. To se mu sice nepovedlo, a snad ani nedělal vyloženě všechno pro to, aby se mu to povedlo, ale komedie to byla dobrá. Dokonce se za mne tehdy snad někdo i přimluvil a volal na Huga, ať nedělá takové kravin; možná to byl Přemajzl (Přemysl Urbanec), ale to už fakt nevím.

„Slimáci“ byl kromě toho Hugův poněkud hanlivý výraz pro veškeré víkendáky čili luftáky, hlavně pro ty motorizované, obecně pro lidi houfující se kolem notoricky známých turistických zajímavostí.

Falda

Falda (vpravo)

Vzpomínky fosílií – Pár dalších příhod

Takové věci jako měření azimutu buzo-
lou pod vysokým napětím jsou asi nato-
lik profláklé, že snad není potřeba je při-
pomínat.

Jediné z toho, co si narychlo vybavuji
a co by snad stále za řeč, a co občas rád při-
pomínám Kulemu, je jeho krásná hláška
„Hrášek je sice tvrděj, ale zato připálenej.“
Pochází z vody (Střely) z období cca v prv-
ní polovině 80. let (přesně nevím), když
někdo vařil hrášek a moc se mu nepoved-
dl (možná dal půl na půl syrový a předva-
řený, to už nevím, každopádně kolem va-
ření hrášku se toho tehdy tradovalo víc).
Vím jen to, že jsme tenkrát měli s Ondře-
jem Hrušákem a snad i s pár dalšími lid-
mi od Huga zákaz činnosti (přesný důvod
již nevím, prostě nějaká klasická hugovi-
na), a tak jsme se rozhodli, že na truc po-
jedeme na vodu místo se 6. oddílem, který
vedl právě Hugo, se 7. oddílem, kam jeho
moc nezasahovala.

S Hugem bylo zajímavých příhod (hlav-
ně v tom kladném smyslu) hodně. Tak snad
ještě toto:

Naše (družina Lišáci) první voda, Sáza-
va z Č. Šternberka, jaro 1976, já jel na lodi
(„Orlici“) s Hugem a na háčku jsem se stří-
dal s Hupem (Jiří Bohuslav). Někdo z nás se
chtěl vykoupat, načež prohlásil, že neví, že
je ta voda přece jen studená, a řekl, že zmrz-
ne. Hugova odpověď: „To nevadí, lidi není
nikdy škoda.“ Tuto větu v různých obmě-
nách vyslovoval poměrně často, například:

Tábor Suchý Důl, rok cca 1977, jistý Radek
Lanč (cca můj vrstevník z družiny Bobří) ne-
vymyslel při noční hlídce někdy v ranních
hodinách žádný jiný způsob, jak si hlídku
ukrátit, než že posune čas („táborový čas“ či
„velitelský čas“) na táborovém budíku umís-
těném v kuchyni. Asi v domněni, že si to-
ho nikdo nevšimne. Nevím, jak Hugo při-
šel na to, že to udělal právě Radek Lanč. By-
lo to dost pravděpodobné, možná si ho vyti-
poval a pak ho svými typickými prostřed-
ky donutil se přiznat, ale to není podstatné.
Při nástupu to pak samozřejmě patřičně ko-
mentoval, zhruba slovy: „Radku, dobře víš,
že já nemám lidi rád vůbec, a natož takový,
který podváděj, lžou, ... atd.“ *Falda*

Památné lodě orlice – voda se 6. oddílem

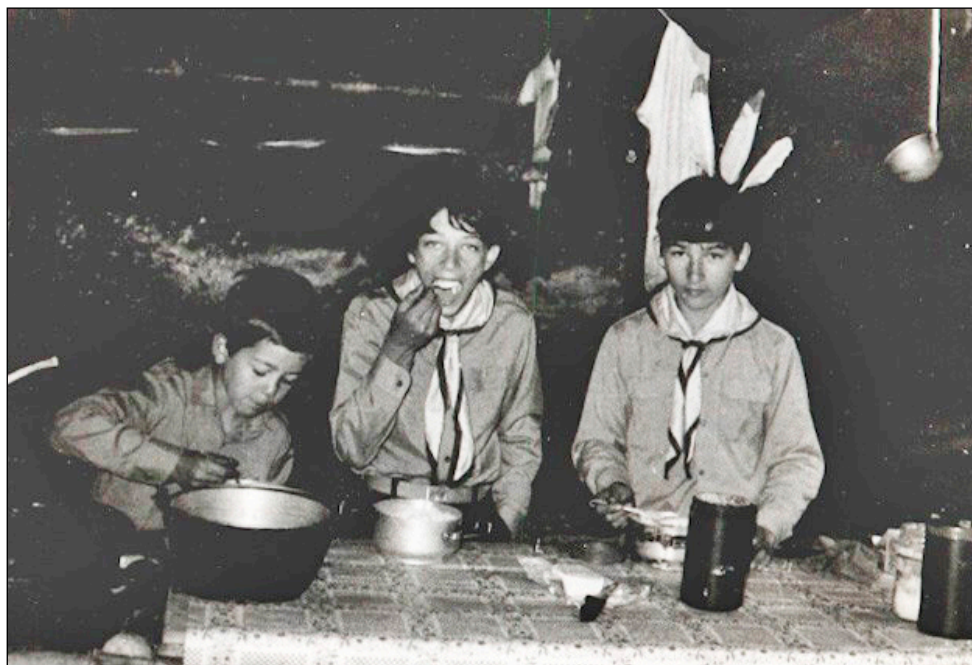
Foto z první klubovny někdy kolem roku 1970 (v čele stolu sedí Hugo)

Na táboře v Suchém Dole

Jindra Novotný zvaný Ufon předává diplom prvním třem soutěžícím (vlevo Bubu – Pavel Typolt)

V kuchyni na Hadovce (Makak, Ježek a Tantalík)

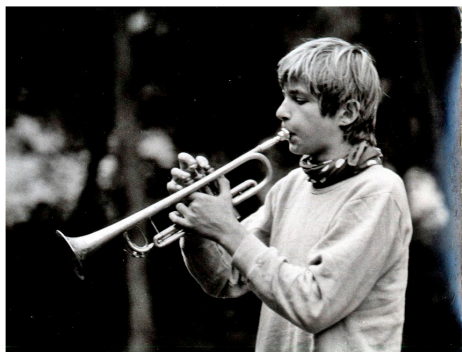
Tábor U Pstruha cca 1978 (zleva Olinka, Tatouch, Pidi, Robin, Kule, Béd'a, Bubu, Tom Vrana, ... Marek Mesický, ?, Krtek, Jirka Mesický)

Tábor U Pstruha, cca rok 1979

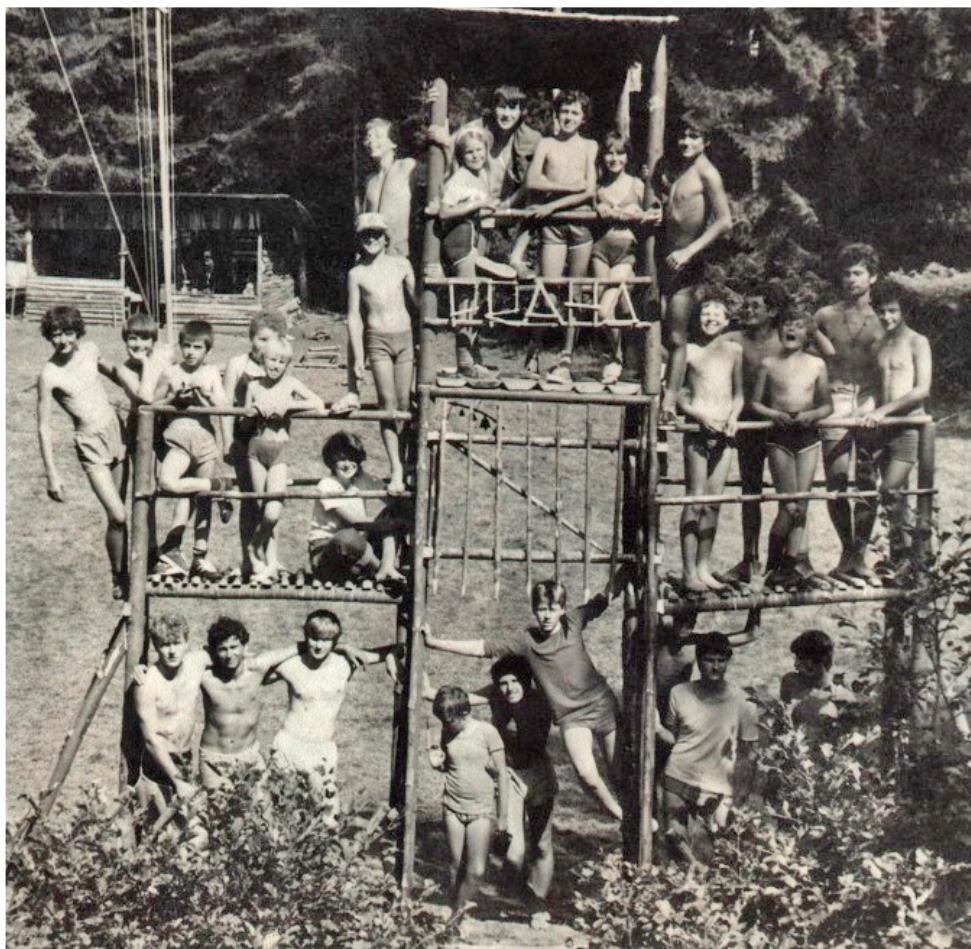
Tábor U Pstruha cca 1973

Petr Kubálek – Kuba, tábor U Pstruha cca 1983

Tatouch zasekává sekeru, U Pstruha cca 1983

Tábor šestého oddílu cca 1985 (asi Oldřišská)

Vznikla nová družina Tygřat. ••• Na Stromku nebylo zrovna vánoční počasí, bylo takové teplo, že při společné hře někteří běhali bez trička. ••• Zato na zimáku, kam jsme vyrazili hledat poslední zbytky sněhu v Československu, si někteří užili (a někteří neužili) až patnáctistupňové mrazy. Tatouchův teploměr dokonce naměřil -21°C. (Pak se ovšem zjistilo, že ve vytopeném bytě ukazuje 15°C.) ••• Pár nadšených sportovců využilo jediného příhodného dne a zahrálo si hokej na Vltavě. Druhý den ti nejnaděnější pokračovali vodním pólem. ••• Na pololetní výpravě (Desná-Novina, jak jinak) jsme s chutí využili léty prověřený uzlovačkový systém zvaný „Maďal táhne, Marino (případně doplň jiné jméno podle potřeby) se veze. ••• V polovině února jsme se spolu s ostatními oddíly ČTU přesunuli do roku 1942, abychom pomohli českým odbojářům obnovit spojení s exilovou vládou. ••• Na studánkách proběhla mezi dětmi oblíbená soutěž (námi neorganizovaná) o to, kdo nacpe Kulemu do batohu víc kamenů. Při výrobě Moran jsme se úspěšně na chvíli zbavili Mrkve, která vedla přední voj a nevšimla si, že se zastavilo, nicméně Morany jsme vyráběli tak dlouho, že nás nakonec zase našla. ••• Děti nerady jezdí na běžky, a tak se nám letos na Velikonoce v Krkonoších přihlásilo tolik účastníků, že jsme je museli odmítat. Cesta nahoru po Hromovce byla krušná a pomalá, což pochopili dva odpočívající sjezdáři a chvíli se nás snažili povzbudit. Na jejich „Nashledanou a šťastnou cestu!“ odpověděl Oliver, že nemá cenu se loučit, protože se uvidíme ještě asi tak třikrát. I ti nejmenší ale nakonec došli na Petrášku po svých a v pořádku. ••• Tygřecí výprava se zvrhla v lov na trilobity, lilijice a obecně zkameněliny

(a kameny). Navštívili jsme lom Mušlovka, kde se dá ledacos najít. Kapsy Tygřat s každou zastávkou těžkly a těžkly. Kalhoty byly špinavější a špinavější. Naštěstí mají maminky pro malé archeology pochopení (nebo už to možná vzdaly) – při pohledu na Jonášovy kapsy přecpané sbírkou kamení se maminka jen usmála a rezignovaně prohlásila, že už je to asi čtvrtá. ••• V dubnu se Skokani a Rosničky vyrazili projít podél Vltavy z Třebenic do Štěchovic. ••• Na květnové cyklovýpravě jsme první prázdné duše a jiné defekty opravovali už po vystoupení z vlaku. Kule, který asi nemá rád světlé miláno, uvařil k večeři cca 1,5 litru poctivé omáčky. Aspoň bylo co mazat na chleba. Druhý den nás překvapil sníh a Vinyl, který se nechal přesvědčit ke koupeli v rybníce. ••• Na jarní vodě jsme potkali několik srnek, vydru a dvě houpačky. Na té první se Rohlíci a Skokani dosyta vyblbli, ta druhá se neopatrnému Vinylovi vysmekla a zůstala viset mimo dosah nad vodou. Bylo pak nutné utvořit řetěz, na jehož konci se pro houpačku nad vodou natahoval Kule (protože má nejdelsí ruce a je nejdůvěřivější) a nesnažil se domýšlet, jak by to dopadlo, kdyby osatní povolili. Nakonec se povedlo. ••• Bednu letos připravoval Věšák, a tak není divu, že se nám dařilo. ••• Na orienták Škadoku se podařilo nalákat i dva mladé nováčky, Vinyla a Olivera. Ten druhý se sice pokusil ztratit, ale nepodařilo se mu to. ••• Pršelo a blejskalo se sedm neděl, Noe a jeho pomocníci však nebyli překvapení a na jarním srazu postavili hned šest prámů, na které se vešlo přibližně pět krokodýlů, čtyři bizoni a čtyři opice, tři medvědi a tři lachtani, párek žiraf, slonů, nosorožců, hrochů, surikat, vyder, lvů a papoušků a jeden leopard, který byl odsouzen k vyhnutí.

ŠUP, čili Šumařovo podlouhlé ukulele, vydává TK Vyšehrad, Rejskova 13, Praha 2, www.vysehrad.org. Vychází nákladem 40 výtisků. Příjem příspěvků: sup@vysehrad.org. Korekci a cenzuru provádí redakce. Uzávěrka následujícího čísla: přístě v 16:13. Obrazový materiál: Foták & co. Tiskne: tiskárna. Informace o předplatném: 800 123 456. Nevyžádané příspěvky se nevracejí. Užití části nebo celku (zejména k toaletním účelům) bez výslovného svolení vydavatele se tresce!